

Ἡρώδα τοῦ Καθηκοντοῦ — ὁ Μακρολάμῃς μὲ τὴν Κίτινην Μάσκαν, Ὀρχαὶν Ἀκτι- να. **Εὐθύνη τῆν Ἀθηναία**, Ἀγγελον τῆς Χαοῦς καὶ Ἀγγελον τῆς Νίκης — ὁ Μαῦρος Ἀετός μὲ τὸν Ζδ-Ζδ, Ἐφεθρον τῶν Ἀντικυθίων. **Τρελλὸ Ναντάκι**, Ἀριστον Ποδηλάτην καὶ Μικρὸν Βολιώτην — τὸ Ἀκτινοβό- λον Ἀστρον μὲ τὴν Κίτινην Μάσκαν, Ἀν- θος Ἐλπίδος. **Βασιλίσα τῶν Κυμάτων** καὶ **Λύμνη Μαροβίδα** — ἡ Αἰθερία Ψυχή μὲ τὸ Ἐλατον τοῦ Ἀἵνου, Ἀργυρῶν Πανοσλήνον. **Λουλοδί τῆς Καρδίας** καὶ Ἀπαυγάσουαν Ἡδ — ὁ Λαμπρός Κίθαρος μὲ τὸν Ἑλληνα Ἀθλήτην, Ἀθῶν Καρδία, Φῶς τῆς Νυκτός καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν — ἡ Ὁραία Λευ- κὰς μὲ τὴν Κυματίουσαν Θάλασαν — ἡ Κνανόλευκος Σημάλα μὲ τὸ Λουλοδί τῆς Καρδίας, Ζοῦβλια-Μοῦβλια, Ἀγρὸ Περιστε- ρίτη καὶ Διονυσίαδα Πηγὴν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μὲ τὸν Κονασιόδοτον, Ἀγρο- τικὴν Χαράν. **Ἰππότην τοῦ Μεσαίου**, Ἰππότην τοῦ Πηλίου καὶ Παιδί τοῦ Ψηλο- ρεῖτην — ἡ Ὀρχὰ Ἀκτιε μὲ τὸ Μήλιωτόπου- λο, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Κνανόλευκὸν Σημάταν, Νεφελώδη Ψυχὴν καὶ Λουλοδί τῆς Καρδίας — ὁ Ἐσθλὸς Ἀστὴρ μὲ τὴν Νοσηὴν Ρομφαίαν, Πολικὸν Ἀστέρα, Ἀρσα- κειάδα Λαρίσση, Ἀετὸν τῆς Ἐσθμῶν καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης.

Κιθαρωδὸν (ὅχι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τα σταί- λης ὅπλιον) **Μιστριώδη Φῶσι** ἔσται τα τὸ φύλλον ἐκ νέου ἢ μεταρραξί σου θὰ συμπε- ριληθῆ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι ἐλήθη ἐγ- κλιρῶν· φαίνεται δι' ἐγὼ ἐβρόδυνα νὰ σου ἀ- παντήσω· **Ἀκτινοβόλον Ἀστρον**, Πανταχόθι Παρότα (ἔσται ἐκ νέου βεβαίως ἐλάθη εἰς τὸ ταχυδρομίου) **Αἰθερίαν Ψυχὴν** ([EE] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν) **Μπατήν τοῦ Σαφανί** καὶ (τὴ ἐσκέφθης; δια αὐτὰ εἶνε δημοσευμένα εἰς παλαίου; μου τόμου, ὅτι δὲν ἐσκέφθης) **Κυπριακὸν Ἀστέρα** (βραβίον ἔσται μὴ γρῆψις «ἐπιστολή διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῶν Εὐσημών» τοιοῦτο, διαγωνισμὸς δὲν ὑπάρχει διὰ κάθε ὥραιαν ἐπιστολὴν διδῶ εὐσημα, προ- πάντων ὅταν δὲν στέλλεται δι' εὐσημα.) **Π.Κ.** (δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ σὺ κάμω τὴν χάριν; τὸ εἶπα εἰς τοὺς συνεργάτας μου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχεν αὐτὸς τὰς πληροφορίας προχείρους; μοῦ ὑπετίθησαν οἱ θὰ ἐρυνήσου.) **Δωδώνην** (μελέτα, σοὺ εὐχομαι πᾶσαν ἐπι υἴαν.) Ἀριετὴ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰ- ουλίου ἐπάντησόν εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αὐ λύσεις δεκατὰ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου
 Ὁ Χρόστις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις, τὸν οὖ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἑαρινῷ μὲ εἰς φακίλους, ὃν ἵνατος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

317. Λεξιγράφος.
 Σ' εἶνα πτηνὸν θαλάσσιον ἐν γράμμα ἄν κολ- [λήσης, Νήσου τινὸς ἐλ ηνικῆς πόλιν θὰ σχηματίσῃς. *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηλίου καὶ Δωροσίου*
318. Στοιχειόγραφος.
 Εἶμαι βουδὸν ἑλληνικὸν, ὡς ἔχω ἄν μίφισκι, καὶ ὄργανον σιδηροουργοῦ, ἄν μίσκοκαλίσις. *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεόδωρου 1. Κουρούπη*

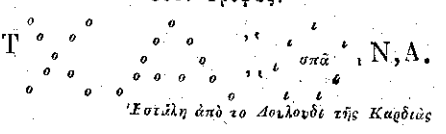
349. Γονύγραφος.
 Διὰ νὰ μ' εὐφρῆς, φίλε λύτα, Στὰ γνωστὰ ρήματα κύστα· Ἄν τὸν τόπον μου ἀνεβάσῃς, Τότε θὰ ζητωκραυγᾷσις. *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαϊμωνιατικοῦ ἠλίου*
350. Ἀένυγμα.
 Τὶ κοπιᾷσιν γιὰ νὰ μ' εὐ γ; ἢ Παλαιὸν ληστήν σημαίω· Ἀθάσσε μὲ ἄπ' τὸ τέλος, Καὶ ὁ ἴδιος πάλι μένω! *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδάμαντος τοῦ Παρραδίου*
351. Γωνία.
 + * * * * = Δημητριακόν.
 * * * * * = Ἀρχαία πόλις.
 * + * * * = Πόλις τῆς Ἑλλ.
 * + * * * = Χῶρος τῆς Ἑλλ.
 + * * * * = Αὐτοκράτωρ

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα σοφοῦ νομοθέτου. *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τζῶν Μπουῦλ.*
352. Ἐπιγραφὴ.
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:
 ΟΝ ΟΝ
 ΚΑ ΚΣΟ
 ΚΟΡΑΚ
 ΥΟ ΚΑΚ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγαλομαρτύρου Φώστου

353-357. Μαγικὸς Φθόγγος.
 Τῆ ἀνταλλαγὴ δύο γράμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσῃς ἄλ- λας ἴσας λέξεις.
 Θεωροσία, ἴρκασι, ἄλαδος, Ὀνομάλις, σερσιμός. *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βυρζωνίου*

858. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ἑπτὰ μὲνων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματί- ζουν βασιλίσαν ὀμηρικὴν.
 1, Ἀρχαῖος στρατηγός. 2, Διακριτικὸν γινώ-

ρισμα. 3, Θεὸς ῥωμαϊκός. 4, Ὀνομασία πλα- νήτου. 5, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 6, Ἀκρωτήριον. 7, Ζῶον ἕξιρον. 8, Θεὸς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου τῆς Ἠσιρίου
359. Φωνηεντόλιπον
 * χν-τ - κν - κτ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιν-Χ
360. Γρῆφος.

ΑΠΡ. ΠΑ-ΔΑ-ΜΗ
ΝΕΡΩΝ. ΓΣ-ΜΗ-ΝΗ
ΣΕΝΕΚΑΣ. 258. Τῆ ἀνταλ-
ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ. λαγὴ διὰ τοῦ Δ :
ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ. πλησίον, τέλος,
ἄλλατος, φίλος, δεῖλος, ἀλλοτε καὶ ἐκ τῶν
ἀντιθέτων. ΜΑΔΒΑΣ-ΔΡΑΧΝΗ (ΜΑδρίαν,
ΑΡΧή, ἌΔλος, ἘΧθρός, ἈΝδρείος, ΣΗμε-
ρον.) — 259. 1, Ἄτλας = ΤΔας. 2, ἤρισον
= ΝΗσος. 3, Κέδρος = Κέρδος. 4, Κόρη =
ΜΗκρος. 5, αἰὼν = ΝΑἰω. 6, Ἀδάμ = ΔΑμα.
7, Νομός = ΜΟνος : τ-ν-κ-μ-ν-δμ—τὰ ἐν οἴ-
κω μὴ ἐν δῆμω. α-η-η-αοο=Πᾶς μὴ Ἐπ-
λην βίβριςτος. — 260 Ὅτι εἰς ἀμφότερα ὑ-
πάρχουν βραβιοί. 261. Μὴ ὠτοῦ περιττὰ
(μειν, οὐ, περί, τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λίστα λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μὲς
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ α
ὁλιγωταί τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσασιν λέξεις.]
 Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δευτέρια, βέ- gies fantaisie, ἐφημερίδας, περιοδικὰ, φωτογραφίας, ἐπιστολάς καὶ Μικρὰ Μυστικά. — **Λεωνίδας Ν. Λαδόπουλος**, poste Fran- caise, Smyrae. (Δ,105)

ΤΟΜΟΙ
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 11 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις. πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρο- σῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2.50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος) πλησιάζων νὰ ἐξανη- θῇ φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΣ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3.50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6.50.
ΤΟΜΟΣ 5 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὃν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄ- δετος φρ. 7.—Χρυσὸς φρ. 10.

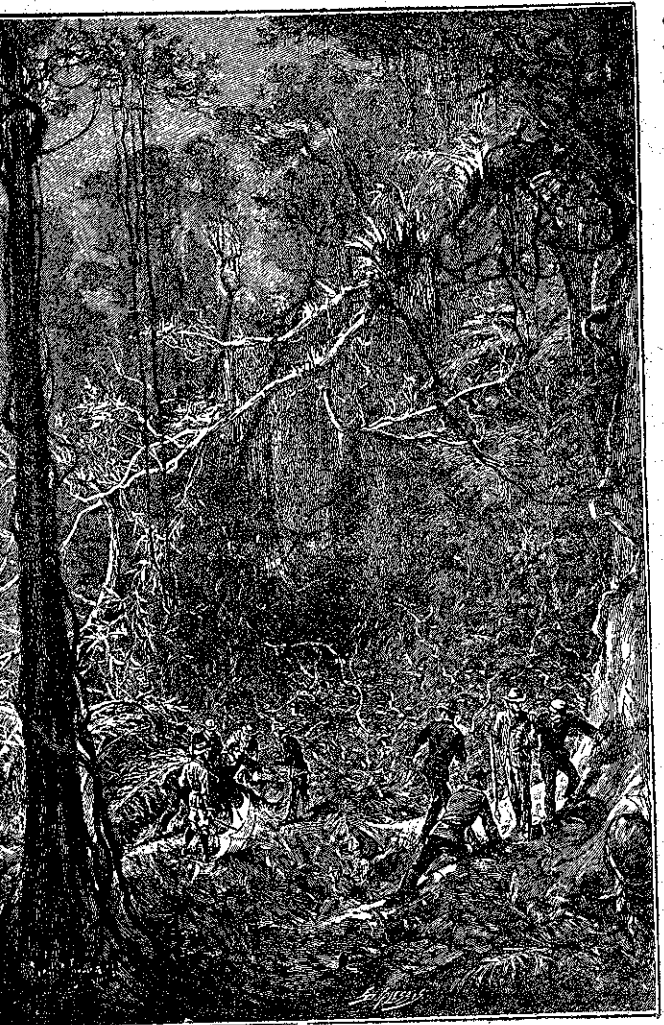
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθῆναις, 7 Αὐγούστου 1904
 Ἐτος 26° — Ἀριθ. 34

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)
 Τὴν ἐπιούσαν, 30 Αὐγούστου, μὲ θαυ- μάσιον καιρὸν καὶ διὰ θαυμασίας ἀμα- ζιτῆς ὁδοῦ, οἱ περιηγητὰί μας μετέβη- σαν εἰς τὸ φρούριον Φερ-δε-Φράνκ, ὅπου ἐδρευεῖ ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τῆς νήσου. Ἐνα λε- ωφορεῖον περιελάμβανε ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀπόσπασμα τῶν φαίδων νέων, ποὺ εἶχαν μελαψῆν πλέον τὴν ἐπιδερ- μίδα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀνέ- μους τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἀνε- ξάντηλον τὴν εὐθυμίαν.

ἀπομνημονευθῆ ἐν ἐκτάσει ὀπισθόκοπε, διότι τίποτε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπὸ τὰ ἀφορῶντα τὸν κ. Πάττερσον ἀγνω- στον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς.
 Τὴν 31 Αὐγούστου, παραμονὴν τῆς ὀψιμῆς διὰ τὸν ἀπόπλου, οἱ ἐκδρο- μεῖς, ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν καλὰ τὴν νύ- κτα, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἰσθμὸν ὁ- στικὸν ἐνόνει τὰ δύο τμήματα τῆς νήσου. Διήνυσαν τὸν δρόμον των μὲ πολλὴν φειδρότητα ὅπως πάντοτε. Εἶχαν φορτώ- σι στ' ἀμάξι τὰ ἀπαιτούμενα φαγητά

ὁ καθένας εἶχε μαζί του γεμάτο τὸ πα- γοῦρί του, καὶ ἐπρόκειτο νὰ προγευμα- τίσουν εἰς τὸ δάσος.
 Κατόπιν ἀμαξοδρομίας ὀλίγων ὥρων, ὁ Τωνὴς Ρεσὼ καὶ οἱ ἄλλοι κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι, εἰσῆλθον εἰς τὸ σκιερὸν μέρος τοῦ δάσους καὶ ἔσθασαν, μισὸ μό- νον χιλιόμετρον μακρότερα, εἰς τὸ ἄκρον μιάς ἐξαίθρας. ἐπίτηδες, νομιζέτε, βαλ- μένης ἐκεῖ διὰ νὰ κάμουν ἓνα ἀνκπαυ- τικὸν σταθμὸν, πρὶν εἰσδύσουν εἰς τὴν σὺνδενδρον λόχημν.

Ὁ κ. Πάττερσον, ὀλιγώτερον π ο δ ῶ κ-η-ς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἰχε μείνει ὀπίσω, καμ- μίᾳ ἐκατοστῷ βήματι. Δὲν ἀνησύχησαν οἱ σύντροφοί του, βέβαιον ὅτι θὰ ἐσθανε καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον.
 Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐπερίμεναν δέκα λεπτὰ καὶ δὲν τὸν εἶδαν νὰ φανῆ, ἐσηκώθη ὁ Λου- δοβικός Κλωδιὸν καὶ ἐφώνησε μὲ δυνατὴν φωνήν;
 — Κύριε Πάττερ- σων!... Ἄπ' ἐδῶ, κύριε Πάττερσων!
 Καμμία ἀπάντησις· καὶ ὁ ἀπὼν δὲν ἐφαι- νετο πουθενά.
 — Μήπως ἔχασε τὸν δρόμον;... ἤρῳ- τησεν ὁ Ρογγήρος Χινσ- δαῖλ, κ' ἐσηκώθη καὶ αὐτός.
 — Δὲν εἶνε δυνα- τὸν ν' ἀπ μακρόντη πολὺ ἀπ' ἐδῶ... ἀπῆν- τησεν ὁ Ἀξελ Βίκ- μπορν.
 Καί, ὅλοι μαζί, ἐ- φώνησαν:
 — Κύριε Πάττερ- σων... Κύριε Πάττερ- σων!
 Ἐπὶ τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν, ἡ φωνὴ εἶπε ἁπλῶς: Ἄνησῶχησαν τότε

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904

Ὁ κ. Πάττερσον δὲν ἔξευρε πλέον τί συνέβη... (Σελ. 266, στήλ. γ.) Ἀνησῶχησαν τότε

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

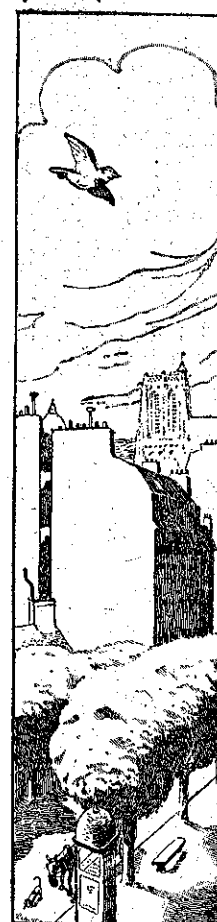
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

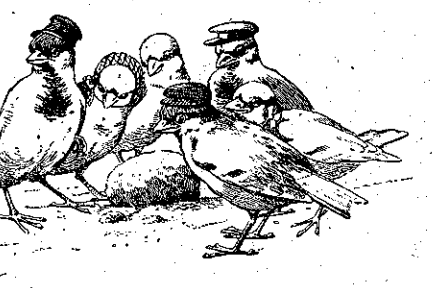
"Αχ! τί ώρα!.. νο σχίζη κανείς έστι τον άερα!... Άλλα ή κοιτίσα του καλού μας Σπουργιτάκη αρχίζει να γουργουρίζει, και τότε θυμάται ότι είχε πετάξει, χωρίς να... πάρη μαζί του παξιμαδάκια.

Α! δεν περραζει... κάτι θα εύρη να φάγη. Κυτάζει απ' εδω, κυτάζει απ' εκεί, και να!... Τά διαπεραστικά ματάκια του ανακαλύπτουν, κάτω στον δρόμον, κρυμμένα δεκαριά άλλα σπουργιτάκια μεζυμμένα παντεσπάνι... Μπα! θα περιστέψη και γι' αυτόν κανένα κομμάτι... Φρρρρί! Άνοίγει τα φτερουγάκια του ο καλός μας, και να σου τον κάτω. Πλησιάζει με δειλά πηδηματάκια, και κάνει ένα γλυκό γλυκό «Πιούκ!» — δια να πιάση

«Αχ! τί ώρα!..»

— Παντεσπάνι μου θέλεις, άρχοντόπουλό μου; — Θέλεις και μαύρο χαδάρι για την όρεξη; — Και σαμπάνι για να ξεδιψάσεις; — Και που είναι το παλάτι σου, παρνα'ω; — Όπως Κηρισσίας, ή στα έξοχώ-

«Τά καστανά κεφαλάκια γυρίζουν.»

τατα Πετράλωνα; ή στα Πυθαράδικα; — Ό μάγεράς σου δεν σου μαγειρέψε σήμερα; — Και άλλα παρόμοια... Ό καϊμένος ο Σπουργιτάκης μας πλησιάζει, και τί να 'δη!... Το παντεσπάνι ήτον ένα κομματάκι μουχλιζσμένη κουρμάνα! — Φάγε λοιπόν, χωρατατζή μου, αν σ' άρέση! του λέγει μιά σπουργιταίνικ, και του κάλνει τόπο.

Εκείνος κουνά άηδισμένως το κεφαλάκι του — Είναι άσχημο και βρώμικο!... Δεν το θέλω! λέγει με κακωμένη φωνή σαν παιδί κακομαθημένο από τα χάδια. — Α! μα εσύ δεν υποφέρεσαι! Μά; έρχεσαι εδω να φας, και ύστερα προσβάλλεις το φαγι' μας!... — Βαρεϊέ τον! Τί τον φυλάτε; Τά σκατίζει ο Σπουργιτάκης. Θα τον έκαμναν οι άλλοι του αλατιού, αν δεν έπερνούσε εκείνη την στιγμήν ένα κάρρο, να σκορπίση το κοπαδάκι των πουλιών στους πέντε ανέμους.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Χάριν της υγείας της κόμης, ή χωρίστρα δεν πρέπει να γίνεται πάντοτε εις το αυτό μέρος, αλλά ναλλάσση θέσιν συχνά. * Επιβλαβές δια την ζωτικότητα της κόμης είναι το κατσάρωμα δια πυρακτωμένου σιδήρου. Άνεκτά είναι τα χαρτάκια, αι φουρκέται, ή τα μπαγιχουοντί, αλλά και με αυτά δεν πρέπει να πολυσιγγωνται αι τρίχες. * Τών μικρών παιδιών τα μαλλιά δεν πρέπει να κόπτονται ποτέ σύριζα. Η συνήθεια αυτή δεν ώρελεϊ διόλου εις την τριχοφυϊαν, ενώ εξ άλλου δύναται να προσενηση πολλας ασθενείας. (Έκ της «Εφημερίδος της Υγείας»).

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Την έβλεπα ν' απομυκρύνεται, και δεν έτολμούσα να της φωνάξω... Είχα ιδη τόσον ώραϊον όνειρον εκείνο το βράδυ! Είχα ιδη την εξαδέλφην μας με όλόλευκα ένδύματα να κάθεται επάνω εις ένα χρυσόν θρόνον, και γύρω της έστεκόμεθα έμεις, όλα τα άδέφια. Έπηγαίναμεν ένα-ένα και την έφιλούσαμε, ενώ εκείνη έγελούσε κ' έλαμπε από την χαράν της και, — αυτό είναι το θαυμάσιον του όνειρου! — με κάθε φιλημα που της έδίναμεν εις τα μάγουλα, έπεφτε από τα χείλη μας και από ένα ώραιότατο τριαντάφυλλο. Έπεφταν τα τριαντάφυλλα κ' έγέμιζαν την ποδιά του φορέματός της, και από εκεί έκυλούσαν μέσα εις ένα χρυσό καλάθι, το όποϊον είχε χειλιόση. Και έλεγεν ή εξαδέλφη μας, — εις το όνειρον, έννοείται:

«— Δεν αλλάζω αυτά τα τριαντάφυλλα ούτε με όλην την πλούτη του Κροϊσου. Είναι τα δώρα της αγάπης σας, τα όποια δεν αγοράζονται με χρυσαφι...» Λέγουν ότι τα όνειρα είναι άπόρροια των έντυπώσων τός όποιος δέχεται και τω σκέψειν τας όποιος κάμνει ο άνθρωπος την ήμέραν. Και εις την περίπτωση αυτήν ή παρατήρησις εκείνη ήτο άληθεστάτη. Τόσην όμως έντύπωσιν μου είχε κάμη το όνειρόν μου ώστε δεν έλειψα να το 'πω στην μαγειρίσά μας, την κυρά-Μπήλιω, ή όποια έκαυχάτο ότι ήξευρε και τα έξηγοϋσε, τα όνειρα α.

— Δεν είναι καλό το όνειρό σου, κυρία Δέσποινα, μου άπήνησε λέγια και καυγάδες ήάχετε με την εξαδέλφη σας, — και ο Θεός να βάλη το χέρι του να βγη σε καλό... Έγώ, να σου 'πω την άληθεια, αν τύχη και μείνη αυτή εδω νοικοκυρά, θα φύγω από το σπίτι σας, όπου νέα έμπηκα και έγέρασα με καλή καρδιά... Δεν θα μου άρεσε διόλου να την έχω στο κεφάλι μου, την κυρία εξαδέλφη σας... Κατάπληξιν μου έκαμαν τα λόγια αυτά της Μπήλιως, όχι τότεν δια την έρμηνείαν του όνειρου — δεν είχα εγώ, από μικρή, τέτοιες δεισιδαιμονίες! — όσον δια την δήλωσιν της ότι θα έρευγεν από την ύπηρεσίαν μας. Είχε λοιπόν γνωσθη κι όλας εις τον κύκλον των ύπηρετών και των ανθρώπων του κτήματος ή άπροσδόκητος αλλαγή της τύχης μας; Πριν περάσουν δύο ήμέραι, όλος ο κόσμος το είχε μάθη ότι έπρόκειτο να μας βγάλουν.

Δεν άπήνησα εις τα λόγια εκείνα της Μπήλιως' εκείνη ένόησεν ότι δεν είκαμε καλά να μου άργίση τέτοιου είδους όμιλιαν, και δεν έπροχώρησε περισσότε-

ρον' ήμουν όμως με την έντύπωσιν αυτήν άκόμη, όταν προσεκληθήν να γνωμοδοτήσω δια την κυριότητα και κατοχήν του Άφροβου. Δι' αυτό ίσως παρεούρθην και άπήνησα κάπως άπότομα, ενώ ήμπορούσα να συμβιάσω πολύ καλά τα πράγματα, και να 'πω:

— Δικός μας είναι ο Άφροβος, αλλά, άφου άρέση της Φρόσω, πρέπει να τον κρατήση, — τώρα μάλιστα που θα φύγωμεν έμεις δια την Σύρον...

— Αν έλεγα ούτο, ίσως ν' άπαντούσε και ή Φρόσω ότι δεν θα μας άρνε να φύγωμεν, ότι θα έμέναμεν πάντα μαζί, — έπως άλλως τε είχαν εκφρασθη εις την μη έρα μας.

Τώρα όμως τα πράγματα ήσαν πάλιν πολύ διαφορετικά. Η Φρόσω το είχε φωνάξη καθυρά, ότι μας μισεί όλους! Το ήμερο περιστεράκι που ήτο από βραδύς, μετ βλήθη το πρωϊ εις αγριόγχαταν, — με τα νύχια της έξω. Τα λόγια που μας έφώναξε, ήσαν σαν να μας έλεγεν ότι μας έδιωχνε από το σπίτι της. Να την παρακαλέσωμεν έμεις να μας κρατήση, ενώ ήξεύραμεν πλέον τον χαρακτήρα της που άλλαζεν άποφάσεις, όπως άλλαζε δι:υθύνσεις ο σιδ:ρένιος πετεινός, ο όποιος έχρησίμευν ως άνεμοδείκτης εις την κορυφήν της στέγης μας; — Α! όχι, ποτέ! Οι έξευτελισμοί δεν ήσαν πραγματα καλά δι' ήμας, — άφου μαλιστα και αι ύπηρετίαι δεν ήσαν εύχαιρηστέμειναι με την πρόβλεπομένη μεταβολήν εις την διεύθυνσιν του σπιτιού, και έσκέπτοντο να φύγουν... Αυτάς τας σκέψεις έκκμνα, ενώ μετέβηκα εις το δωμάτιον της μητέρας. Ένόμειτα καλόν να της άνακοινώσω τί συνέθη, και ίσως αυτή με την κρίσιν και την διορατικότητά της να εύρισκε κανέν μέσον θεραπείας.

Φαίνεται ότι δεν ύπηρχε τοιοϋτο, διότι ή μητέρα, όταν ήκουσε τας λεπτομερείς του τελευταίου έπεισοδίου με τον Άφροβον, έμεινε πολλήν ώρα σκεπτική. Και τέλος μου είπε:

— Υποθέτω, Δέσποινα, ότι πρέπει να φύγωμεν πολύ ένωρίτερα, παρ' όσον ελογάριασα κατ' όρχας... Εκείνην την ήμέραν ή Φρόσω άφιέρωθη όλη εις τον Άφροβον. Τον έπήρε κ' έτρεχε μαζί του εις τον κήπον. Δεν επέστρεψε καν να φάγη μαζί μας το μεσημέρι. Ός μου έλεγεν άργότερα, έχόρτασε με βερύκοκκα και με ροδάκινα και με σταφύλια, τα όποια δεν είχαν ώριμάθη άκόμη. Εις τον ύπηρετήν, ο όποιος μετá πολλας άναζητήσεις, είχε κατορθώση να την εύρη διχ να την ειδοποιήση ότι είχαν έλθη και περάση ή ώρα του φαγητού, άπήνησε καταθυμωμένη:

— Φύγε απ' έμπρός μου! μή με σκοτιζής!

— Μά, κυρία Φρόσω, μ' έστειλε ή κυρία... Κυρία είναι εγώ εδω, και σε διατάσσω να χυθής απ' έμπρός μου άμέσως!

Έκαμε άπερίγραπτα παχνίδια με τον σκύλον. Έπέρασεν και από τον άνθόκηπον με τα κανονικά αϋλάκια του, όπου ο καλός γέρος-κηπουρός μας Μάνθος εκκαλλιεργούσε σπάνια φυτά και άνθη με τόσην άφροσύνην και αγάπην, ώστε δεν άρνε κανένα να πλησιάση εκεί, και έφώναζε διαρκώς: «Μή! μή! μή!» Άλλα έβλεπε κανένα χεράκι ν' άπλόνηται με σκοπόν να κόψη καμμίαν κόκκινην καμέλιαν ή κανένα κίτρινον γαρύφαλλον. Αυτή ή μανία του μάλιστα να μην έννοση να κόψη άνθη, παρ' όταν το ένδύμειν αυτός εύκκρον, και αι άγριότητες του «Μή! μή!» είχαν κάμη τον γείτονα μας κτηματίτην, τον κ. Άντωνίου, ο όποιος εκκαλλιεργούσε, κατά την φρασεολογίαν του, πεπόνικ, άγγούρια κ'. . . καλαμπούρια, να είπη:

— Ό Μάνθος, αν δεν είχε αυτό το «Μή!» θα ήταν και ο ίδιος... άνθος!

Φαντάζεσθε λοιπόν την αγανάκτησιν του αγαθού μας Μάνθου, όταν έπήγε να ποτίση και να περιποιηθη τα άνθη του και να εύρηκεν όλα πατημένα, ξεριζωμένα, κ' μμένα — «Γής Μαδιάμ, σαν να πέρασε ολακοιρη παγανιά από Αησταίους!» — Έτσι έλεγε τούς Φιλισταίους.

— Υποβάλλω την π ά φ ι μου, κυρία Μυράλη! έλεγε κατακόκκινος από την ταραχήν του. Δεν έννοω να μείνω εδω ντροπιασμένος. Τα άνθη του Μάνθου ήσαν έξακουστά σ' όλον τον Πέρο και τούς άλλους τόπους, και τώρα δεν μένει ούτε φυλλαράκι!... Έξ αιτίας αυτήνης... αυτήνης... Πώς την λένε;...

Και ήτον άπαρηγόρητος δια την καταστροφήν των κόπων του. Τα γέρινα και ζαρωμένα βλεφρά του ήσαν ύγρα από τα δάκρυα... Δεν έπήγγαινε πίσω και ή δική μας λύπη. Άλλά έπρεπε να καμωμεν ύπομονήν όλίγας ήμέρας, και να έπιταχύνωμεν την αναχώρησιν μας, χωρίς να παροξυνθη περισσότερον αυτή ή λυπηρά κατάστασις.

Η μητέρα πρηγγείλε κανείς να μην έννογήση την εξαδέλφην μας, να την άρίσουν ελευθέραν να κάμη ό,τι ήθελε. Κι είχε δικίον διότι ή φωτις της παρκαφοράς, όταν δεν εύρίσκη τροφήν, γρήγορα ξεθυμαίνει... Όλο εκείνο το άπόγευμα, ή μητέρα

εκάθησε εις το δωμάτιόν της και έγραφε διάφορα γράμματα, τα όποια έπρεπε να σταλούν με το πρωϊνόν ταχυδρομείον. Κατέπιεν εκύτταζε τούς λογαριασμούς των κτημάτων και τας άλλας δσοσληφίας της περιουσίας, την όποιαν έπρεπε να επιστρέψη εις την νόμιμον κληρονομον. Και είχε πλέον δύστη ο ήλιος, όταν κατέθηκε εις το προαύλιον να πάρη τον άερα της.

Έκαθήμεθα όλα τα παιδιά εκεί, όταν είδαμεν τέλος να έρχεται ή Φρόσω. Έπέρασεν από έμπρός μας σιν αστραπή, μαζί με τον Άφροβον. Έπήγε κατ' εύθείαν εις το σπιτάκι τω σκύλων, τον εκλείδωσε μέσα, κ' έπήρε το κλειδί εις την τσέπην της Έπέστρεψεν έπειτα,

«Εκόλλησε το πρόσωπόν της...» (Σελ. 270, στήλ. α')

έτρεξε και άνέθη εις την βεράνδην, κατακόκκινη με τα μαλλιά της σκορπισμένα άτακτα εις τούς ώμους της, — χωρίς να γυρίση να μας όμιλήση Μετ' όλίγον ήκούσαμεν το ήλεκτρικό κουδούνι το όποϊον εκτυπούσε διαρκώς από το δωμάτιον της. Έπαιτούσε το κουμπί, έως ότου ένερανίσθη έμπρός της ή ύπηρετίρια, και την διετάξε να της φέρη επάνω να φάγη.

Η μητέρα είχε δώση εγκαιρίως διαταγάς, κανείς να μην έναντιώνεται εις τας ιδιοτροπίας της Φρόσως. Δι' αυτό δεν ήργησε να στρωθη και να έτοιμασθη το τραπέζακι εις το δωμάτιόν της. Άλλά, που να καθήση ή Φρόσω να δειπνήση με την ήσυχίαν της!... Την είδα-

ροδόλου Χαρυγῆν, Κίτρινη Μάσκα καὶ Βασιλοῦσάν τῶν Κυμάτων — ὁ Ἕλλην Ἀθλητὴς μὲ τὴν Διονυσιάδα Πηγῆν, Ναυοικῶν, Μόνασιν, Νερανιζούλαν καὶ Ἀκακίαν — ἡ Διακριθεῖσα Ἀρσενία μὲ τὸν Πολυκὸν Ἀστῆρα, Μελαγχολικὸν Ἐσθμιετῆν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Διμοσθαγῆ Χρωστίτῃ καὶ Πλεγκτικῶν Σπινθηρῶν — τὸ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι μὲ τὸν Μεγαλὴν, Φαροπούλαν, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Ζαππίδα, Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Ἀταβόριον Ρόδον — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης μὲ τὸν Ἀνυπόκριτον — ὁ Βαρυμάραγδος Ζεὺς μὲ τὸν Πύργον τῆς Πέτρας, Μιμητῆν τοῦ Σανταρόβα, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ἐσθμιὸν Ἀστῆρα καὶ Φῶν Διὰβολον — ἡ Λάρις τῆς Πλειάδος μὲ τὴν Δίχρωμον Φούκιαν, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Νερόιδαν τῶν Σπετοδῶν — ὁ Ἄγγελος τῆς Χαρῆς μὲ τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ναυοικῶν, Ταπεινὸ Γλασμί, Ἀσπρὸν Ποντικῶν καὶ Ἐομεράδων — ἡ Γαλιτῆ τῆς Ἀγκύρας μὲ τὸ Νερόδραστο Κολοκῆτι — ἡ Μαγευμένη Ἀκροθαλασσία μὲ τὸν Ναῦτην τῆς Προποτιδός, Διονυσιάδα Πηγῆν, Νερόδραστο Κολοκῆτι, Μαγευμένον Ἄσος καὶ Δο-Ρε-Με — ὁ Ναυαγὸς τῆς Κυθίας μὲ τὸ Χρῶδ Καναρινάκι, Ὁρχῶν Ἀμαράντον, Φαλιρικῆν Ἀρσενίαν καὶ Γαλακίαν — ὁ Φωστῆρ τῆς Ἡλείου μὲ τὴν Αἰθερίαν Ψυχῆν, Χαριτωμένον Ἀγγελουδοῦ, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἐδαρδρον Ἡπειρον καὶ Ἀφροδίτην τοῦ Ἀνακτοῦ — ἡ Αἰθερία Ψυχὴ μὲ τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Αἰθέρων, Χαριτωμένον Ἀγγελουδοῦ, Φωστῆρα τῆς Ἡλείου, Ἐδαρδρον Ἡπειρον καὶ Ἀστὸν τῆς Ἐσθμίου — ἡ Παλλὰς μὲ τὸ Ἄρωμα Ἰου, Γιοχάνου, Ἀνυμμένο Σπίρο, καὶ Ἀργυρῶν Πανσελίαν — ὁ Σθενελαΐδας μὲ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλῶν, Πολικὸν Ἀστῆρα, Σιρ-Λά-Φαλοῦζ Μή-με-Λημοῖσι καὶ Ἀκακίαν.

νυμας αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται ἂν δὲν σου ἀρέσῃ αὐτὸ που ἔχεις, εἰμπορεῖς νὰ πληρώσῃς 1 δρ. καὶ νὰ το ἀλλᾶξῃς ἢ ἄλλον Δίνυγμα (ἔχει καλῶς) Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν χαίρω πὺ ἐπαναλαμβάνεις τὴν ἀλλήλο-γραφίαν σου, χωρὶς νὰ διδῃς τὴν σημεῖαν εἰς τὰ λυπηρὰ γεγονότα. Ἄνθος τῆς Ἀλόης (χαίρω πὺ ἐγίνετε καλὰ [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν καὶ γράφε μου τώρα συχνά.) Ταρλαμπούμπαν, Νάρκισσον ([Ε] ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς πὺ σου ἀρέσουν τὸσον τὰ ἠτηγίματα, του) Βαρυμάραγδον Δία ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν γράψῃς εἰς λυσοχαρτὸν διεθίσασα πρὸς τὸν κ. Φ. τὰ συγχαρητήρια τῆς μαμάς σου, διὰ τὰ ὁποῖα τὴν εὐχαριστεῖς πολὺ.) Λάτρην τῆς Πλειάδος (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) Ζαχαρίαν Καθιδουλίον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν καὶ τόσῳ πατριωτικῆν ἐπιστολήν) Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν (ἔστειλα.) Ἀγγελον τῆς Χαρῆς, Ρόδον τῆς Ανατολῆς (ἔστειλα.) Θυροδῶν τοῦ Παραδείσου (τὴ λυπηρόν!) Ἐμμ. Κορονάτον (ἔτσι στέλλουν Δίνυγματα; τί λέγει ὁ Ὁδηγός;) Πτωχικῆν Καλύβην (ἔστειλα.) Ἀσπρὴν Πασχαλιάν (ὁ Ἀνανίας ἔλειπε εἰς περιπατὸν μὲ τὰς ἀδελφάς του δι' αὐτὸ δὲν τὸς εἶδαν.) Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ (πῶς; δὲν ἐνθυμῆσαι ὅτι ἔλαβες Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 74ον Διαγωνισμόν;) Παπαρούσαν τῶν Ἀρχῶν (δὲν ἐνθυμοῦμαι διὰ ποίαν μὲ πρώτης) Ναναγὸν τῆς Κυθίας κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσεῖς δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου

361. Λεξιγράφος. Ἄν πρόθεσιν δισύλλαβον μὲ ἓνα γράμμα ἐνώσεως, Πόλιν τιὰ ἰταλικὴν εὐθὺς θὰ φανερῶσε.
362. Συλλαβογράφος. Ἐπέσε μία πρόθεσις εἰς ἓνα ποτμόν, Ἐνώθησαν τὰ δύο μαζί κ' ἔκαμαν τοπικόν.
363. Δημιῶδες Δίνυγμα. Στὴν ἀρχὴ μαυρίζεις, Στὴ μέση κοκκινίζεις, Στὸ τέλος ἀσπρίζεις.
364. Μωσαϊκόν, Ὁ Κλέων, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Μένων, ὁ Φωκίων Ὁ Δάτις, ὁ Μαρδόνιος κ' ὁ ἔνδοξος Σκηπίων, Ἐπτά σου δίδουν γράμματα μαζί νὰ τα κολο...
365. Πυραμίς. + Οἱ σταυροὶ νῆσου τοῦ Αἰγαίου
- * + * = Χρονικὸν διάστ.
 - * + * + * = Κράτος εὐρωπ.
 - * * * + * * * = Συγγραφεὺς ἀπ.
 - * * * * + * * * * = Πόλις Βουλγαρικῆ
366. Λεξιθερία. Ποῖα λέξις ἔχει ἐπτά πῖ;
367. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8	=	Ἄνθος.
2 8 8 7 8	=	Πόλις ἐν νήσῳ.
3 1 6 5 7 8	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
4 5 2	=	Ἐπίρρημα.
5 2 5 8 1	=	Πόλις τῆς Γαλλίας.
6 1 5 7 8	=	Ἰχθός.
7 5 7 8	=	Ζῶον.
8 4 3 4 5 7 8	=	Νῆσος.

368. Ποικιλὴ Ἀκροστιχίς. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν Μῦσαν;

1, Φυτόν 2, Κῆτος, 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, 4, Σχῆμα, 5, Σειρήν, 6, Ὅρος ἑλληνικόν, 7, Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, 8, Νηρέης.

369. Φωνηεντόλιπον φθ - τς - φθς - κ - θρ - φρτς

370. Γρήφος. Η 1 1 1 ε + κείται 67 εἶμαι Ρν

ΑΥΣΕΙΣ

262. Ἰππομίδουσα (Ἰπῶ, Μίδουσα).—263. Βανάνα-Ἀνυός.

264. ΝΑΙ 265 ΚΑΛΑΜΗΑΚΑ
ΑΔΑΜ ΙΔΑΟ
ΙΑΜΟΣ ΑΑΒΙ
ΜΟΝΗ ΙΝΙΟ
ΣΗΜ ΠΑΡΑΤΑΣΣΟ

266. Σπλάγγον.—267. Τῆ προσθήκη τοῦ Α : φθάρτᾶ ἅπαντα τὰ πράγματα. — 268. Διὰ τῶν γραμμάτων Κ

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 4 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐπανηληθῆ) φρ 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ἂν ἕκαστος τιμᾶται Ἀδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ἂν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδειος φρ. 7.—Χρυσῶδες φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικῶν δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἐν Ἀθῆναις, 14 Αὐγούστου 1904 Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 33

ΟΙ ΑΡΙΣΤΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥΝ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
ΑΓΙΑ ΔΟΥΚΙΑ
Αὐτὸ ἦτο ἀληθέστατον ὁ Τωνῆς Ρενὼ τὸ εἶχεν ἀντιληφθῆ, ἐνθ' ἔπαιξε μὲ τὸ νεκρὸν ἐρπιτόν. Μάλιστα τὸ φεῖδι ἐκέينو ἦτο κυνηγετικὸν τρόπαιον τυλιγμένον εἰς τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου, ἐμπρὸς στήν καλύβα!... Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ ἀτρόμητος κ. Πάττερσων εἶχε σκοτώσῃ ἓνα φεῖδι πρὸ πολλοῦ νεκρὸν!

Ἐσυμφώνησαν ἔμως νὰ κάμουν τάχα ὅτι τὸ δίδουν εἰς κάποιον ταρχειυτῆν, εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, διὰ νὰ μὴ κακοχάρῃσιν τὸν ἐξαίρετον ἐκεῖνον ἀνθρωπὸν νὰ εἶ νὰ τον ἀρίστων μὲ ὄλο τὸ καμάρι τοῦ θριάμβου του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν χαρυγῆν, ὁ «Γοργὸς» ἐσήκωσε τὴν ἀγκυραν, καὶ τὸ πρῶν αἰ ἐπιβάται δὲν ἐβλεπαν πλέον τὰ ὑφώματα τῆς νήσου.

Ἐλέγχθῃ διὰ τὴν Μαρτινίκαν εἶνε ἡ ἀνῆσος τῶν ἐπανερχομένων, ἀφοῦ ὅποιος πατήσῃ ἐκεῖ ποθεῖ νὰ ἐπανέλθῃ, — καὶ ἴσως, ἴσως μερικοὶ ἀπο τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς νὰ ἐσχεδιάζαν ἤδη πότε νὰ ἐπανέλθουν, χωρὶς νὰ ὑπατεῦωνται τὴν φοβεράν περιπέτειαν, ἡ ἑποῖα τοὺς ἀνέμενον ὄλους!

Τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν ἔγινε μὲ τὴν ἀκρίβειαν ὅσην καὶ τοχύτητα. Ὁ ἀνεμος ἐφυσούσε ἀρκετὰ δυνατὸς ἀπὸ τὰ βορειανατολικά, καὶ ὁ «Γοργὸς», μὲ ὄλα τὰ πανὰ του ἀνοικτὰ, ἔκαμεν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ὀγδόντα μίλια, τὰ ὁποῖα χωρῶν τὸν Ἅγιον Πέτρον ἀπὸ τὸν λιμένα Καστρί, τὸν κυριώτερον τῆς ἀγγλικῆς νήσου, χωρὶς ν' ἀναγκασθῆ νὰ μεταβάλῃ τοὺς πρόποδας.

πρωῖξ, αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ τῆς Μαρτινίκας ἐφαίνοντο ἀκόμη. Καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἀπεχαιρέτησε διὰ τελευταίαν φοράν τὸ περίφημον Μαδημῖνον ὄρος. Ὁ λιμὴν Καστρί παρουσιάζει εἰς τὸν εἰσπλέοντα ὠραίαν θέαν μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν ἀκτῶν του. Εἶνε ἐν εἶδος εὐρύτατον ἀμφιθέατρον, εἰς τὸ ὅποιον ἔχει εἰσβάλλῃ ἡ θάλασσα. Καὶ τὰ μεγαλεῖτρα τῶν σκαφῶν εὐρίσκουσιν ἐκεῖ ἀτραπέστατον ἀγκυροδόλιον. Ἡ πόλις, ἀμφιθεατρικῶς κτ σμένη, ἐκτείνει κλιμακωτῶς τὸς κομψὰς οἰκοδομὰς τῆς ἕως τὰς

περίξ κορυφᾶς. Βλέπει, ὡς αἱ πλείσται τῶν πόλεων τῆς Ἀντιλίας, πρὸς δυσμάς, προστατευομένη οὕτω ἀπὸ τοὺς πελαγίους ἀνέμους καὶ ἀπὸ τὰς σφοδρῆρας ἀτμοσφαιρικὰς διαταραχαίς. Δὲν θ' ἀπορήσετε, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ Ρογήρος Χινσδαῖλ ἐθεώρει τὴν νήσον του ἀνωτέρην ἀπὸ ὄλας τὰς ἄλλας νήσους τοῦ συμπλέγματος. Ὅστε ἡ Μαρτινίκα, οὕτε ἡ Γουαδελούπα τῷ ἐφαίνοντο ἄξιαι νὰ συγκριθοῦν μὲ αὐτήν. Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἀγγλὸς, ὄλος γεμάτος ἀπὸ τὴν βρετανικὴν ἀλαζονείαν καὶ ἀρκετὰ ἀκατάδεκτος πάντοτε, ἐκαμάρονεν ὁσάκις τῷ ἐδίδοτο ἀφορμὴ διὰ τὴν ἐθνοθήτᾶ του. Ἄλλως τε, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιῶν καὶ τοῦ Τωνῆ Ρενὼ, ὑπέικων δὲ καὶ εἰς τὴν φυσικὴν του διάθεσιν, ἐλογάριαζε νὰ περιποιηθῆ ἡγεμονικώτατα τοὺς συταξειδιώτας του εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, ὅπου οἱ γονεῖς του κατεῖχον ἄλλοτε ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν προκρίτων τῆς νήσου.

Σημειώσατε, ὅτι ἡ οἰκογένεια Χινσδαῖλ κατεῖχεν ἀκόμη ἐκεῖ σημαντικὰ κτήματα, φυτείας καφῆ καὶ σακχαροκαλάμου, γεωργικὰ κατὰ στήματα ἀμπαῖα καὶ προσδοφόρα. Τὰ κτήματα ἐκεῖνα διηθῶντε διὰ λογαριασμὸν τῆς ὁ κ. Ἐδουάρδος Φῶλ-

